

69 Positions af Mette Ingvarsten

En kropslig kortlægning af lyst i ankelstrømper og sneakers

Af *Betina Rex*

Gennem et udvalg af 60'ernes ritualistiske, publikumsinddragende, politiske, og kropsligt ekspressive performanceværker sætter koreograf og performer Mette Ingvarsten med *69 positions* nutidens forståelse og udfoldelse af krop og lyst i centrum i forsøget på at beskrive seksualiteten som den (også) praktiseres og fremstilles i dag. Værket er en del af Ingvarstens *Red Pieces*; en serie af værker, der udforsker forholdet mellem seksualitet og det offentlige rum.

Indenfor rammerne

I samlet flok lukkes publikum ind i A-salen på Det Kongelige Teater, hvor de p.t. sceneløse Dansehaller præsenterer dele af sæsonens program. Salen er ryddet for publikumsopbygning, og midt i rummet er en rummelig firkantet konstruktion placeret med skinnende hvidt gulv og sider, der udgøres af hængende metalgitre, hvorpå der er placeret flere plancher med foto og tekst, samt fladskærme med videoer. En luftig og enkel konstruktion, der leder tankerne hen på et moderne kunstgalleri og danner en mærkbar kontrast til forestillingens konkrete livtag med kroppen. I indgangen til metalkonstruktionen mødes alle publikummer af Ingvarsten selv, der med hestehale, i sneakers, jeans og bluse til forveksling ligner en af de publikummer, der er kommet for at opleve hende.

Værkets krop

Ingvarsten byder kort velkommen og fortæller, hvordan værket er delt op i tre dele, og hvordan aftenen skal forløbe. Publikum er spredt ud over hele det hvide gulvareal, men trækker per automatik op mod hende, så snart

hun begynder at tale. Herved anslås, hvad jeg vil betegne som den bærende streng i værkets koreografi; den der er relateret til publikums kroppe, og den måde de bevæger sig på i forhold til hinanden og i forhold til Ingvarstens stemme og krop. En uforudsigelig og spontan koreografi af den 'masekrop' publikum samlet set udgør i interaktionen med værket. Et ekstra lag heri er de forskellige koreografier, som Ingvarsten igennem værket selv udfører med og uden tøj på, iblandt og foran publikum, og som meget direkte påvirker 'masekroppens' bevægelse. En koreografi der er total afhængig af Ingvarstens evne til at få publikum til at godtage hendes tilnærmelser - særligt når hun er nøgen. Den indledende præmis, der hedder: 'nu viser jeg som performer, hvad andre performere før mig har gjort', bliver grundlaget for både Ingvarstens og publikums bevægelser, men også for hvad hun som performer kan gøre med publikum. Det virkningsfulde er her måden, hvorpå hun bruger arkivets 'faktualitet' og sin egen professionelle og imødekommende attitude som afsæt for den kropsligt forankrede forhandling med publikum, som i løbet af aftenen tillader hende stadigt større armbevægelser og stadig tættere kontakt.

Kødets glæde

Værket indledes med en præsentation af rammesætningen for hele *69 positions*: Ingvarstens ønske om at genskabe *Meat Joy*, et ekspressivt performanceværk af kunstneren Carolee Schneemann fra 1964. Trods Schneemanns smiger over interessen, fraråder hun Ingvarsten at gøre det, i den e-mail fra hende, som læses op. En essentiel pointe i

mailen fra Schneemann er, at hvad der er i fortiden, skal man sommetider lade blive der. Et råd som bliver omdrejningspunkt, idet det gennemgående greb bliver at forholde sig til værker, både Ingvarstsens egne og andres, som udtryk for og altid bundet i en forpasset tid, der kun kan tilgås gennem arkivets mere eller mindre åbenlyse magtstrukturer.

Den påklædte nøgne

Tøjet tager hun af to gange. Første gang helt langsomt. Først sko, så strømper, bukser, bluse, bh og til sidst trusser. Alt imens hun fastholder øjenkontakt med en udvalgt publikummer. Undervejs kommenterer hun dels på selve afklædningen: "this is taking longer than usual," og på relationen til publikum: "I hope this is not to much. I feel it is okay, but I don't know?" og leder herigennem opmærksomheden væk fra kroppen og hen på det universelle og ufarlige i gentagelsen af en situation, vi alle er bekendt med, og en kropstilstand der i teorien er den mest naturlige. Talestrømmen rammesætter situationen, så det nøgne bliver u-usædvanligt. Så snart tøjet er kommet af, tager hun det hele på igen. Anden gang hun tager det af, kommer det ikke på igen. Forskellen er, at hun anden gang beholder sneakers og ankelstrømper på, samtidig med at hun netop har afmonteret nøgenhedens 'overraskelsesfaktor'. Nøgenhed bliver som nævnt en medvirkende faktor i påvirkningen af publikum, men også den mest konkrete måde, hvorpå udviklingen i interaktionen mellem performer og publikum finder sted. I kraft af skoene og strømperne tager nøgenheden form af et kostume. Hun er tydeligvis nøgen, men det er en nøgenhed, der overskrider hendes krop, idet den bliver rammen for hendes fremstilling af de udvalgte historiske nedslag i andres fremstilling af lyst. Både påklædt og afklædt, dvs. biologisk og kulturelt, fremstår Ingvarstsen som en person, der kan betegnes som tilhørende kvindekønnet. For mig som betragter bliver

en uundgåelig referenceramme for hele værket kvindekroppen og kvinden som 'figur', særligt i 60'ernes aktivistiske og grænsesøgende performancekunst. For måske leger Ingvarstsen netop med kvinde kroppens position i forhold til vores samtid – måske siger hun drillende, at en (kvinde)krop ikke længere skal være nøgen for at få kunstnerisk opmærksomhed, men hvad skal den så være?

Lystens væsen

Anden del indledes med, at hendes kostume af nøgenhed, sokker og sko tilføres en maske fra hendes egen forestilling *Manual Focus* fra 2003 taget omvendt på, således at det udefinerbare ansigt stirrer tomt på publikum, når Ingvarstsen bevæger sig rundt på både hænder og fødder. Iført maske og fodtøj fremstår menneskekroppen her som en skabning, der med tanke på Freud bedst kan betegnes som 'unheimlich'. Den er tydeligvis skabt af og som os, men alligevel er den noget ganske andet og urovækkende. Et abstrakt men samtidig konkret fysisk udtryk for den kropslighed, der er grundpræmis for værket, men også for al menneskelig væren. Konkret når hun får genskabt en scene fra en af de førnævnte 60'er-performances, hvor en mand bliver bedt om at sidde på hug foran hende med ansigtet 10 cm fra hendes nøgne køn. Den nøgterne og helt upåvirkede tale fra Ingvarstsen afmystificerer og afmonterer situationen og leder, som første gang hun tog tøjet af, opmærksomheden væk fra den nøgne krop som hendes og hen til den nøgne krop som almenmenneskelig.

Orgasmekoret

Senere i anden del henviser Ingvarstsen til sit eget værk *To come* fra 2005, hvorfra der bliver genskabt en scene. Denne gang er det dog ikke hende, men fire publikummer, der fremfører, hvad der bedst kan betegnes som et kakofonisk soundtrack af orgasmer. Præmissen er, at de fire så nøjagtigt som muligt skal gengive de lyde, som de hører i de hovedtelefoner, de får

på. Et greb inden for performancekunsten som har den effekt, at de deltagende publikummer ikke optræder som 'sig selv' men i langt højere grad får en funktion af 'rene' medier. Både i værkets struktur og i publikums respons bliver orgasmekoret værkets klimaks. Der grines højt og længe, hvilket tydeligvis indgyder mod hos de fire, der står og stønner og samtidig forløser publikum ved at lade dem fraskrive scenen enhver form for lighed med den private og personlige orgasme. Igen en bevægelse, hvor det tilsyneladende intime bliver fremstillet på en måde, så det nærmere er det alment menneskelige i det, der reelt er interessant.

Kropshacking

I den tredje og sidste del læser Ingvarsten op af bogen *Testo Junkie* af Beatriz Preciado. En udvalgt passage, der beskriver effekten af kunstigt tilført testosteron på den biologiske kvindekrop. Eksempelvis forklares det, hvordan man ved brug af præparatet Testo-gel bliver så liderlig, at man vil knalde med alt. Ikke længe efter begynder Ingvarsten at slikke lampeskærmen på læselampen placeret på bordet foran hende, og ender kort efter oppe på bordet i en interaktion med både bord og lampe, der bedst kan beskrives som netop stanglidelig.

En sexet treakter?

Opbygningen i de tre dele kan åbenlyst læses som udtryk for en klassisk dramaturgisk struktur med spændingsopbygning, klimaks og en forløsende afslutning, men måske mere relevant som en direkte reference til den dramaturgi, som en nutidig mainstream-fremstilling af lyst ofte følger. At Ingvarsten både bruger krop og stemme til at fortælle, danner en konstruktion i interaktionen mellem performer og publikum, der kan rumme spændet mellem prøvende dansetrin og nærmest nærkontakt mellem ansigt og køn. I en identitetsfikseret samtid styrer *69 positions* elegant publikum uden om stereotype

forestillinger, om hvis og hvordan seksualitet er repræsentativ. Det er hverken queer eller cis, homo eller hetero, der er i fokus. Det er fremstillingen af lyst, der er central. Både den kropslige og den kunstneriske, der har drevet skabelsen af de ældre værker. Det mest signifikante ved Ingvarstens *69 positions* er for mig at se måden, hvorpå værket igennem sin iscenesættelse af arkivet, både det kollektive og Ingvarstens eget professionelle virke, i sin interaktion mellem publikum og performer og gennem sin brug af nøgenhed som et kostume, formår at demonstrere den bevægelse, der har fundet sted igennem de sidste 50 år, i vores fremstilling af seksualitet, lyst, begær og nøgenhed. Det grænseoverskridende i 60'ernes performancekunst handlede som i *69 positions* om det, der sker imellem mennesker. Ved at inddrage eksempler på nutidens og en potentiel fremtids lystudfoldelse, som fornævnte brug af Testo-gel, viser Ingvarsten, hvordan mulighederne nu (også) bevæger sig ned på eksempelvis et molekylært biologisk niveau. Her handler det om en lystudfoldelse, der er centreret omkring det personlige begær i den enkelte krop. På sin vis så individualistisk, som det kan blive. Gennem en frygtløs nysgerrighed, en rå vilje og et kunstnerisk mod inviteres publikum til selv at reflektere over forholdet mellem egen konkrete kropslighed og den verden af medier og muligheder for at udtrykke lyst og begær, som vi lever i. Ikke mindst i lyset af den påvirkning af lysten både i relationen til andre og ikke mindst i forholdet til os selv, som mangfoldigheden af medier åbner for. Som titlen også antyder, er lysten kendetegnet ved mangfoldighed; der er flere positioner. Både i forhold til udfoldelse og anskuelse.

Oplevet i A-salen/Corpus co. Dansehallerne d. 28. Februar 2018

[hjemmeside og video]

<http://www.metteingvarstsen.net>

<https://vimeo.com/107608240>

Koncept, koreografi og performance: Mette Ingvarstsen

Lys: Nadja Räikkä

Scenografi: Virginie Mira

Lyddesign: Peter Lenaerts, with music by Will Guthrie (Breaking Bones)

Dramaturgi: Bojana Cvejic

Teknisk chef: Nadja Räikkä & Joachim Hupfer

Lyd tekniker: Adrien Gentizon

Producent: Kerstin Schroth

En Mette Ingvarstsen / Great Investment production

Betina Rex

er cand.mag. i dramaturgi og arbejder som dramaturg, producent og med kommunikation i forskellige kompagnier, primært med fokus på koreografi, dans og fysisk teater.
